

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 827/2010 pentru aprobarea strategiei de vânzare a unor acțiuni emise de Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș prin metode specifice pieței de capital

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 827/2010 pentru aprobarea strategiei de vânzare a unor acțiuni emise de Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș prin metode specifice pieței de capital, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 27 august 2010, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Tranșa investitorilor instituționali este cea tranșă în care sunt acceptate exclusiv subscrieri ale investitorilor instituționali și căreia îi este alocat un număr de acțiuni reprezentând 85% din numărul total al acțiunilor care fac obiectul ofertei. Categoria investitorilor instituționali include: instituții de credit, firme de investiții, organisme de plasament colectiv — fonduri de investiții, societăți de investiții și/sau societăți de administrare a investițiilor; societăți de asigurare, fonduri de pensii și societăți de administrare a respectivelor fonduri de pensii; traderi și companii fiduciare.

(2) Tranșa subscrierilor mari este cea tranșă în care sunt acceptate subscrieri mai mari de 1.000 de acțiuni ale investitorilor care nu sunt investitori instituționali în condițiile stabilite la alin. (1) și căreia îi este alocat un număr de acțiuni reprezentând 8% din numărul total al acțiunilor care fac obiectul ofertei.

(3) Tranșa subscrierilor mici este cea tranșă în care sunt acceptate subscrieri mai mici sau egale cu 1.000 de acțiuni ale investitorilor care nu sunt investitori instituționali în condițiile stabilite la alin. (1) și căreia îi este alocat un număr de acțiuni reprezentând 7% din numărul total al acțiunilor care fac obiectul ofertei.

(4) Dacă este cazul, ofertantul decide, împreună cu comisia pentru coordonarea procesului de vânzare a acțiunilor prin ofertă publică secundară de vânzare, constituită potrivit art. 4 alin. (1), și la recomandarea intermediarilor ofertei, realocarea acțiunilor între cele 3 tranșe, astfel cum sunt prevăzute la alin. (1)—(3), potrivit prevederilor prospectului de ofertă aprobat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.”

2. După articolul 3 se introduc patru noi articole, art. 31—34, cu următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) În tranșa investitorilor instituționali, subscrierile pot fi efectuate la orice preț cuprins în intervalul având limita inferioară de 171 lei/acțiune și limita superioară de 230 lei/acțiune, inclusiv capetele intervalului.

(2) Prețul de vânzare al acțiunilor în cadrul tranșei investitorilor instituționali este stabilit după cum urmează:

a) în cazul în care numărul total de acțiuni subscribe în tranșa investitorilor instituționali va reprezenta mai puțin de 150% din numărul de acțiuni alocat acestei tranșe conform art. 3 alin. (1), prețul este stabilit la nivelul celui mai mic preț de subscriere înregistrat în tranșa investitorilor instituționali;

b) în cazul în care numărul total de acțiuni subscribe în tranșa investitorilor instituționali va reprezenta 150% sau mai mult din numărul de acțiuni alocat pentru această tranșă potrivit prevederilor art. 3 alin. (1), prețul de vânzare este egal cu prețul la care tranșa investitorilor instituționali este subscrisă 150% sau, dacă un astfel de preț nu există, prețul de vânzare este egal

cu prețul la care tranșa investitorilor instituționali este subscrisă la nivelul de subscriere imediat inferior celui de 150%.

(3) Prețul stabilit potrivit prevederilor alin. (2) se aplică tuturor investitorilor care dobândesc acțiuni în cadrul tranșei investitorilor instituționali, potrivit prevederilor prospectului de ofertă.

(4) Alocarea acțiunilor în cadrul tranșei investitorilor instituționali se realizează de către comisia pentru coordonarea procesului de vânzare a acțiunilor prin ofertă publică secundară de vânzare, cu respectarea prevederilor prospectului de ofertă, la recomandarea și împreună cu intermediarii ofertei, selecția cu respectarea prevederilor art. 2.

Art. 32. — (1) Pentru tranșa subscrierilor mari, toate subscrierile se realizează la prețul de 230 lei/acțiune, reprezentând limita superioară a intervalului de preț prevăzut la art. 31 alin. (1).

(2) Prețul de vânzare al acțiunilor în cadrul tranșei subscrierilor mari este egal cu prețul la care se vând acțiunile în cadrul tranșei investitorilor instituționali determinat potrivit prevederilor art. 31 alin. (2).

(3) Alocarea acțiunilor în cadrul tranșei subscrierilor mari se realizează prin metoda de alocare pro-rata, potrivit prevederilor Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, și prevederilor prospectului de ofertă.

Art. 33. — (1) Pentru tranșa subscrierilor mici, toate subscrierile se realizează la prețul de 230 lei/acțiune, reprezentând limita superioară a intervalului de preț prevăzut la art. 31 alin. (1).

(2) Prețul de vânzare al acțiunilor în cadrul tranșei subscrierilor mici este stabilit după cum urmează:

a) pentru investitorii care au subscris în primele 3 zile lucrătoare din cadrul perioadei de ofertă, prețul de vânzare reprezintă 95% din prețul stabilit potrivit prevederilor art. 31 alin. (2);

b) pentru investitorii care au subscris începând cu cea de-a patra zi lucrătoare din cadrul perioadei de ofertă, prețul de vânzare reprezintă 97% din prețul stabilit potrivit prevederilor art. 31 alin. (2).

(3) Prețul de vânzare al acțiunilor în cadrul tranșei subscrierilor mici determinat potrivit prevederilor alin. (2) lit. a), respectiv alin. (2) lit. b), poate fi mai mic decât limita inferioară a intervalului de preț stabilit potrivit prevederilor art. 31 alin. (1).

(4) Alocarea acțiunilor în cadrul tranșei subscrierilor mici se realizează prin metoda de alocare pro-rata, potrivit prevederilor Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, și prevederilor prospectului de ofertă.

Art. 34. — (1) Durata ofertei publice prevăzute la art. 1 este stabilită, prin derogare de la prevederile art. 17 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri privind accelerarea privatizării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002, cu modificările și completările ulterioare, potrivit prevederilor legale în vigoare în domeniul pieței de capital și reglementărilor Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și va fi înscrisă în prospectul de ofertă.

(2) Derularea ofertei publice se realizează potrivit termenilor și condițiilor stabilite în prospectul de ofertă aprobat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.”

3. **La articolul 4 alineatul (4), după litera d) se introduc două noi litere, literele e) și f), cu următorul cuprins:**

„e) decide, dacă este cazul, împreună cu ofertantul și la recomandarea intermediarilor ofertei, realocarea acțiunilor între

tranșele prevăzute la art. 3 alin. (1)—(3), potrivit prevederilor prospectului de ofertă aprobat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare;

f) realizează, la recomandarea și împreună cu intermediarii ofertei, alocarea acțiunilor în cadrul tranșei investitorilor instituționali, potrivit prevederilor prospectului de ofertă aprobat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul delegat pentru energie,

Constantin Niță

Ministrul economiei,

Varujan Vosganian

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 3 aprilie 2013.

Nr. 132.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea art. 7 din Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 29/2011 privind competențele de achiziție a produselor și serviciilor în Ministerul Afacerilor Interne

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 7 din Ordinul ministrului administrației și internelor privind competențele de achiziție a produselor și serviciilor în Ministerul Afacerilor Interne nr. 29/2011, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 22 februarie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Bunurile și serviciile care nu se regăsesc în listele prevăzute în anexele nr. 1—4 se achiziționează la nivel local sau, după caz, teritorial ori centralizat pe bază de raport justificativ aprobat de ordonatorul de credite al structurii care efectuează achiziția.

(2) Raportul justificativ se elaborează de structura de specialitate în competența căreia se află bunurile și serviciile propuse a se achiziționa, din subordinea ordonatorului de credite care aprobă achiziția.

(3) Raportul justificativ va cuprinde în principal date referitoare la scopul și oportunitatea achiziției bunurilor și/sau serviciilor, responsabilități privind derularea etapelor aferente, detalii ale finanțării și ale costurilor estimate, avantajele

prognozate, structurile beneficiare, precum și orice alte informații necesare luării deciziei de către ordonatorul de credite căruia îi este supus spre aprobare raportul.

(4) Raportul justificativ privind achiziția bunurilor și serviciilor care se inițiază la nivel teritorial, în condițiile prevăzute la alin. (1), se promovează după consultarea prealabilă a structurilor menționate la art. 1 lit. a).

(5) Raportul justificativ privind achiziția bunurilor și serviciilor care se inițiază la nivel centralizat, în condițiile prevăzute la alin. (1), se promovează după consultarea prealabilă a structurilor beneficiare.

(6) După aprobare, raportul justificativ se transmite, spre știință, ordonatorilor de credite beneficiari ai achiziției.

(7) Ordonatorii secundari de credite pot stabili competențe structurilor din subordine pe linia realizării achizițiilor de bunuri și servicii, la nivel local, cu respectarea prevederilor prezentului ordin referitoare la elaborarea și avizarea specificațiilor tehnice.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,

Radu Stroe

București, 1 aprilie 2013.

Nr. 30.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare
al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca**

Având în vedere:

— prevederile art. 14 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile Ordonanței Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, republicată, ale Hotărârii Guvernului nr. 774/2000 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordinului ministrului justiției și al ministrului sănătății nr. 1.134/C/255/2000 pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor și a altor lucrări medico-legale;

— Referatul de aprobare al Direcției organizare și politici salariale nr. E.N. 2.782 din 21 martie 2013,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății și Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 22 martie 2013.
Nr. 403.

ANEXĂ**REGULAMENT****de organizare și funcționare al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca este organizat și funcționează în baza dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, republicată, ale Regulamentului de aplicare a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 774/2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordinului ministrului justiției și al ministrului sănătății nr. 1.134/C/255/2000 pentru aprobarea Normelor procedurale privind efectuarea expertizelor, a constatărilor și a altor lucrări medico-legale.

Art. 2. — Activitatea de medicină legală, parte integrantă a asistenței medicale, constă în efectuarea de expertize, examinări, constatări, examene de laborator și alte lucrări

medico-legale asupra persoanelor în viață, cadavrelor, produselor biologice și corpurilor delictive, în vederea stabilirii adevărului în cauzele privind infracțiunile contra vieții, integrității corporale și sănătății persoanelor ori în alte situații prevăzute de lege, precum și efectuarea de expertize medico-legale psihiatrice și de cercetare a filiației.

Art. 3. — (1) Activitatea de medicină legală asigură mijloace de probă cu caracter științific organelor de urmărire penală, instanțelor judecătorești, precum și — la cererea persoanelor interesate — în soluționarea cauzelor penale, civile sau de altă natură, contribuind prin mijloace specifice, prevăzute de lege, la stabilirea adevărului.

(2) În desfășurarea activității de medicină legală, Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca colaborează cu organele de urmărire penală și instanțele judecătorești, în vederea stabilirii lucrărilor de pregătire și a altor măsuri necesare pentru ca expertizele, constatările sau alte lucrări medico-legale să fie efectuate în bune condiții și în mod operativ.

(3) Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca contribuie la realizarea cercetării științifice în domeniul medicinei legale și la îmbunătățirea asistenței medicale, prin elaborarea de opinii științifice medico-legale în cazurile solicitate de organele sanitare.

Art. 4. — (1) Orice ingerință în activitatea medico-legală este interzisă.

(2) Încălcarea prevederilor alin. (1) atrage răspunderea administrativă, civilă sau penală, după caz.

Art. 5. — Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca este singura unitate sanitară din centrul universitar Cluj-Napoca care efectuează, potrivit legii, constatări, expertize, precum și alte lucrări medico-legale.

Art. 6. — (1) Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca este unitate cu personalitate juridică în subordinea Ministerului Sănătății.

(2) În cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca funcționează o comisie de avizare și control al actelor medico-legale.

Art. 7. — (1) Activitatea Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca este coordonată din punct de vedere administrativ de Ministerul Sănătății.

(2) Activitatea de medicină legală este coordonată sub raport științific și metodologic de Ministerul Sănătății și de Consiliul superior de medicină legală, cu sediul la Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” București.

(3) Ministerul Sănătății și Ministerul Justiției asigură controlul și evaluarea activității de medicină legală.

Art. 8. — Serviciile prestate din dispoziția organelor de urmărire penală sau a instanțelor judecătorești ori la cererea persoanelor interesate se efectuează contra cost, veniturile realizate urmând să fie utilizate de Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca conform prevederilor legale.

Art. 9. — (1) Cheltuielile necesare pentru efectuarea constatărilor, expertizelor, precum și a altor lucrări medico-legale dispuse de organele de urmărire penală sau de instanțele judecătorești constituie cheltuieli judiciare, care se avansează de stat și se suportă, în condițiile legii, după cum urmează:

a) dacă lucrările au fost dispuse de instanțele judecătorești, din bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Justiției;

b) dacă lucrările au fost dispuse de procurori, din bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Public;

c) dacă lucrările au fost dispuse de organele de cercetare penală, din bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Afacerilor Interne.

(2) Sumele recuperate de la părți sau de la alți participanți la proces, în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, reprezentând cheltuielile prevăzute la alin. (1), se varsă la bugetul de stat.

Art. 10. — În activitatea lor, medicii legiști au obligația de a sesiza autorităților competente orice încălcări ale legilor care constituie infracțiuni, pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, sau ale convențiilor internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte.

CAPITOLUL II

Atribuțiile Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca

Art. 11. — Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca, în limitele competenței sale teritoriale, stabilite prin Regulamentul de aplicare a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 1/2000 privind organizarea activității și funcționarea instituțiilor de medicină legală, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 774/2000, cu modificările și completările ulterioare, are următoarele atribuții principale:

a) efectuează din dispoziția organelor de urmărire penală, a instanțelor judecătorești sau la cererea persoanelor interesate

expertize și constatări, precum și alte lucrări cu caracter medico-legal;

b) efectuează noi expertize medico-legale dispuse de organele de urmărire penală sau instanțele judecătorești, precum și în cazurile de deficiențe privind acordarea asistenței medicale ori în cazurile în care, potrivit legii, sunt necesare expertize medico-legale psihiatrice;

c) execută examene complementare de laborator, solicitate de serviciile de medicină legală județene, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești sau de persoanele interesate;

d) efectuează cercetări științifice în domeniul medicinei legale și pune la dispoziția învățământului universitar și postuniversitar materiale documentare, precum și alte mijloace necesare procesului de învățământ;

e) contribuie la sprijinirea asistenței medicale atât prin analiza aspectelor medico-legale din activitatea unităților sanitare, cât și prin efectuarea unor analize de specialitate la cererea acestora;

f) propune Consiliului superior de medicină legală măsuri coresponsabile în vederea asigurării din punct de vedere metodologic a unei practici unitare în domeniul medicinei legale pe întreg teritoriul țării;

g) avizează funcționarea, în condițiile legii, a operatorilor economici care desfășoară activități de îmbălsămare și alte servicii de estetică mortuară.

Art. 12. — Directorul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca desemnează medicii legiști din subordine care urmează să efectueze constatările medico-legale, expertizele și noile expertize medico-legale.

Art. 13. — Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca este abilitat să efectueze lucrări medico-legale, după cum urmează:

a) autopsii, în situațiile prevăzute de lege, inclusiv autopsierea sau reautopsierea cadavrelor exhumate, identificarea pe material fotografic, expertiza antropologică pe elemente de cadavru sau de schelet;

b) constatări și expertize medico-legale în cazurile care depășesc nivelul de competență al serviciilor de medicină legală județene sau când acestea își declină competența, din motive temeinice, în efectuarea acestora;

c) o nouă expertiză medico-legală, în cadrul unei comisii de expertiză, astfel: expertize medico-legale traumatologice în cazuri de omor, loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, vătămări corporale grave, expertize medico-legale psihiatrice în materie penală și civilă, expertize în vederea amânării sau întreruperii executării pedepsei pe motive medicale, expertize în cazuri de acordare necorespunzătoare a asistenței medicale, expertiza medico-legală pentru evaluarea infirmității sau a incapacității de muncă determinate de afecțiuni traumatiche, expertiza medico-legală a persoanelor în vederea autorizării deținerii și folosirii armelor și munițiilor, expertiza medico-legală a persoanelor pentru evaluarea capacității de conducere auto;

d) expertize biocriminalistice pe corpurile delictive, precum expertiza petelor de sânge, de spermă și a firului de păr;

e) expertiza filiației: expertiza perioadei de concepție, a potenței și a capacității de procreare, expertiza comparativă antropometrică în diagnosticul filiației, expertiza filiației prin metode serologice, HLA sau ADN;

f) expertize toxicologice.

Art. 14. — Lucrările medico-legale constând în cercetarea la fața locului și ridicarea cadavrului, autopsii urgente, cercetarea cazurilor în care există pericolul dispariției unor mijloace de probă sau al schimbării unor situații de fapt se efectuează în regim de permanență.

Art. 15. — (1) În cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca medicii de specialitate medicină legală asigură program de gardă la sediul unității, în baza unei programări, iar pentru

cazurile de pe raza județului, program de permanență cu chemare de la domiciliu de către organele de cercetare penală.

(2) Programul de lucru cu publicul se afișează la loc vizibil.

Art. 16. — (1) În caz de necompetență științifică, Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca își declină competența în favoarea instituției ierarhic superioare.

(2) Când două sau mai multe instituții se recunosc competente ori își declină competența, conflictul pozitiv sau negativ de competență se soluționează de instituția de medicină legală ierarhic superioară comună. Când conflictul de competență se ivește între o instituție de medicină legală și Institutul de Medicină Legală „Prof. Dr. Mina Minovici” București, soluționarea conflictului revine Consiliului superior de medicină legală.

Art. 17. — Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca poate să refuze efectuarea unei expertize, examinări, constatări sau a altei lucrări medico-legale în cazul în care nu se asigură informațiile medicale solicitate, accesul la materialul dosarului necesar în vederea efectuării acesteia, examinarea nemijlocită a persoanei ori dacă nu sunt asigurate condițiile tehnice pentru efectuarea acesteia.

CAPITOLUL III

Organizarea și atribuțiile Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale, comisiilor psihiatrice, Comisiei de expertiză a capacității de muncă

Art. 18. — (1) Comisia de avizare și control al actelor medico-legale din cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca este compusă din:

a) directorul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca;

b) 4 medici primari legiști cu experiență în specialitate, desemnați la propunerea directorului Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca.

(2) La lucrările Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale pot fi cooptați, în funcție de specificul lucrărilor, profesori — șefi de disciplină din diferite specialități medicale.

(3) Membrii Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale primesc o indemnizație pentru activitatea desfășurată în afara funcției de bază, care nu face parte din salariul de bază, din bugetul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca.

(4) Cuantumul indemnizației, stabilit în raport cu numărul ședințelor la care participă membrii comisiei, nu poate depăși în cursul unei luni 25% din salariul de bază al funcției îndeplinite.

Art. 19. — (1) Comisia de avizare și control al actelor medico-legale verifică, evaluează, analizează și avizează din punct de vedere științific conținutul și concluziile diverselor acte medico-legale realizate de serviciile de medicină legală județene, conform competenței teritoriale.

(2) Avizarea se solicită de organele de urmărire penală și de instanțele de judecată, în condițiile legii, ori se realizează din oficiu în cazul noilor expertize medico-legale, înainte ca actele noilor expertize să fie transmise organelor de urmărire penală sau instanțelor judecătorești.

Art. 20. — Organele judiciare care solicită avizul Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale sunt obligate să pună la dispoziție acesteia toate documentele medicale și medico-legale existente în dosarul cauzei, însoțite de o adresă de înaintare care cuprinde un scurt istoric al faptei, precum și întrebările la care se așteaptă un răspuns prin avizul Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale.

Art. 21. — (1) În cazul în care concluziile expertizei medico-legale sunt contradictorii, Comisia de avizare și control al actelor medico-legale se pronunță asupra acestora, putând formula anumite precizări sau completări.

(2) În cazul în care concluziile actelor medico-legale nu pot fi avizate, Comisia de avizare și control al actelor medico-legale

recomandă fie refacerea parțială sau totală a acestora, fie efectuarea unei noi expertize.

Art. 22. — (1) După obținerea avizului Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale se poate solicita efectuarea unor noi expertize medico-legale de către unitățile medico-legale ierarhic inferioare Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca numai în cazul în care Comisia de avizare și control al actelor medico-legale a recomandat explicit acest lucru sau dacă au apărut date noi medicale ori de anchetă inexistente la data expertizelor anterioare.

(2) Avizele Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale se trimit solicitanților în termen de cel mult 30 de zile de la data cererii, dar numai după achitarea contravalorii expertizei, și se comunică institutului de medicină legală care s-a pronunțat în cauza respectivă.

Art. 23. — (1) Expertiza medico-legală psihiatrică se face numai prin examinarea nemijlocită a persoanei în cadrul unei comisii alcătuite dintr-un medic legist, care este președintele comisiei, și 2 medici psihiatri.

(2) Expertizele medico-legale psihiatrice se efectuează la sediu, cu următoarele excepții, dacă se efectuează prima expertiză:

a) în cazul bolnavilor psihici cronici, când transportul și examinarea acestora nu se pot face în siguranță deplină, comisia de expertiză medico-legală psihiatrică efectuează examinarea în cadrul spitalului de psihiatrie;

b) în cazul bolnavilor netransportabili, cu suferințe evolutive letale sau aflați în stare gravă, în condiții de spitalizare, comisia se poate deplasa la patul bolnavului pentru efectuarea expertizei numai în situația în care această lucrare este necesară în vederea încheierii unui act de dispoziție.

(3) La nivelul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca comisia este formată dintr-un medic legist primar și 2 medici psihiatri specialiști sau primari ce pot fi cooptați și din cadrul spitalelor clinice de psihiatrie, prin propunere nominală și de comun acord cu conducerile unităților sanitare respective, sau al unor unități medico-sanitare prestatoare de servicii, acreditate de Ministerul Sănătății, și cu avizul Consiliului superior de medicină legală.

(4) Expertiza medico-legală psihiatrică se efectuează numai pentru o anumită faptă sau circumstanță, având ca obiective principale stabilirea capacității psihice la momentul comiterii unei fapte prevăzute de legea penală sau al exercitării unui drept, a capacității psihice la momentul examinării și aprecierea asupra pericolozității sociale și necesității instituirii măsurilor de siguranță cu caracter medical.

Art. 24. — În vederea efectuării expertizei psihiatrice se pun la dispoziția comisiei toate documentele din dosar necesare pentru efectuarea expertizei. În cazul în care expertiza privește persoane minore, dosarul va conține și ancheta socială, precum și datele privind performanța școlară.

Art. 25. — Expertiza medico-legală a capacității de muncă se face de către o comisie care este formată dintr-un medic legist, care este președintele comisiei, un medic specialist, în funcție de afecțiunile cercetate, și un medic specialist în expertiza medicală a capacității de muncă.

Art. 26. — (1) Expertiza medico-legală pentru amânarea sau întreprinderea executării pedepsei privative de libertate pe motive medicale se efectuează numai prin examinarea nemijlocită a persoanei de către o comisie.

(2) Comisiile de expertiză sunt alcătuite din:

a) un medic legist, care este președintele comisiei;

b) unul sau mai mulți medici având cel puțin gradul de medic specialist, în funcție de bolile de care suferă cel examinat, acest medic urmând să stabilească diagnosticul și indicațiile terapeutice;

c) un medic, reprezentant al rețelei sanitare a direcției penitenciarelor, care, cunoscând posibilitățile de tratament din cadrul rețelei din care face parte, stabilește împreună cu medicul legist unde se poate aplica tratamentul pentru afecțiunea respectivă: în rețeaua sanitară a direcției penitenciarelor sau în rețeaua sanitară a Ministerului Sănătății.

CAPITOLUL IV Competența teritorială

Art. 27. — Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca are sediul în Cluj-Napoca, județul Cluj, și deservește județele Cluj, Alba, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Satu Mare, Sălaj și Sibiu.

Art. 28. — (1) În fiecare județ, cu excepția centrelor universitare, se înființează serviciile de medicină legală, care au sediul în localitatea reședință de județ și sunt conduse de un medic legist șef, funcție care se ocupă prin concurs sau examen, în condițiile legii.

(2) Serviciile de medicină legală din județele Alba, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Satu Mare, Sălaj și Sibiu sunt unități fără personalitate juridică, coordonate din punct de vedere științific și metodologic de Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca în a cărui competență teritorială intră.

(3) În funcție de volumul de activitate, în structura serviciilor de medicină legală din județele arondate Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca se pot înființa laboratoare de specialitate, cum ar fi cele de toxicologie și psihiatrie medico-legală.

Art. 29. — (1) Serviciile de medicină legală din județele arondate, în conformitate cu competența lor teritorială, sunt abilitate să efectueze expertize, examinări, constatări sau alte lucrări medico-legale și complementare, la solicitarea organelor judiciare competente sau a altor persoane fizice ori juridice.

(2) Serviciile de medicină legală județene efectuează examinările complementare conform dotării tehnice de care dispun.

Art. 30. — (1) Pentru efectuarea expertizelor și constatărilor medico-legale în localitățile în care funcționează servicii de medicină legală, organele judiciare sau alte persoane fizice ori juridice se adresează acestora.

(2) Pentru efectuarea unei noi expertize, organele judiciare se adresează institutului de medicină legală competent.

CAPITOLUL V

SECȚIUNEA 1

Structura organizatorică a Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca

Art. 31. — Structura organizatorică a Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca este aprobată prin ordin al ministrului sănătății, conform normelor legale în vigoare.

Art. 32. — În funcție de volumul, complexitatea și specificul activității, structura organizatorică a Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca cuprinde:

1. conducere;
2. Laborator de prosectură medico-legală;
3. Laborator de medicină legală;
4. Laborator de examinări complementare medico-legale:
 - a) Compartiment de toxicologie medico-legală;
 - b) Compartiment de serologie medico-legală;
 - c) Compartiment de histopatologie medico-legală;
 - d) Compartiment de biologie moleculară medico-legală;
5. Compartiment R.U.N.O.S.;
6. Birou financiar-contabilitate și administrativ;
7. Compartiment de audit intern.

SECȚIUNEA a 2-a

Conducerea unității

Art. 33. — Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca este unitate cu personalitate juridică, subordonată Ministerului Sănătății.

Art. 34. — Conducerea Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca este asigurată de un director numit prin ordin al ministrului sănătății, pe bază de concurs, conform legii.

Art. 35. — Pe lângă director funcționează un consiliu consultativ din care fac parte șefii de laboratoare, de servicii sau de birouri.

Art. 36. — Directorul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca are următoarele atribuții principale:

a) reprezintă institutul de medicină legală în fața autorităților publice și a celorlalte persoane juridice și fizice;

b) organizează, îndrumă și controlează buna desfășurare a activității de asistență medico-legală, conform competenței sale teritoriale;

c) dispune formarea de comisii de expertiză, potrivit legii;

d) supraveghează și controlează din punct de vedere științific și metodologic expertizele și constatările medico-legale;

e) fundamentează și elaborează propuneri pentru bugetul anual, pe care le înaintează Ministerului Sănătății;

f) urmărește și controlează aplicarea deciziilor proprii;

g) colaborează cu instituțiile de specialitate pentru formarea și perfecționarea pregătirii profesionale a personalului propriu;

h) aprobă programul de instruire anuală;

i) asigură alocarea resurselor necesare pentru efectuarea instruirii personalului din cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca;

j) efectuează evaluarea personalului din subordine;

k) urmărește și controlează statul de funcții al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, conduce aparatul propriu, numește și eliberează din funcție personalul;

l) dispune măsuri pentru asigurarea îndeplinirii de către întregul personal al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca a sarcinilor și îndatoririlor care rezultă din fișele posturilor;

m) asigură definirea și documentarea politicilor și obiectivelor generale ale instituției;

n) asigură gestionarea imaginii publice a Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca pe plan intern și internațional;

o) asigură și coordonează activitatea de armonizare/actualizare/adaptare a legislației naționale în domeniul medicinei legale cu reglementările internaționale;

p) coordonează și avizează, după caz, activitatea de cercetare, de elaborare a studiilor, documentarelor, sintezelor și analizelor de fenomen în domeniul medicinei legale;

q) asigură, prin structurile de specialitate ale Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, gestionarea legală a resurselor umane, financiare și materiale alocate;

r) fundamentează și emite decizii pentru asigurarea îndeplinirii de către întregul personal al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca a sarcinilor de serviciu;

s) decide în ceea ce privește efectuarea de promovări, acordarea de recompense, motivări;

t) numește membrii comisiilor de prima și de noua expertiză medico-legală;

u) decide aplicarea de sancțiuni conform Codului muncii;

v) decide în ceea ce privește desfacerea contractului de muncă în conformitate cu prevederile Codului muncii;

w) este unicul ordonator de credite al instituției;

x) analizează și repartizează lucrările de medicină legală;

y) verifică respectarea de către întregul personal a sarcinilor de serviciu și a normelor stabilite prin Regulamentul intern al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca.

Art. 37. — Directorul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca îndeplinește și alte atribuții:

a) zilnic: informare în domeniile de competență, stabilirea sarcinilor prioritare, controlul activității Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca; analiză și sinteză, evaluări, documentare; contacte și discuții de lucru cu colaboratori externi, pregătire personală, corespondență;

b) săptămânal: analiza activității Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, stabilirea sarcinilor pentru săptămâna următoare, avizarea lucrărilor de bază; monitorizarea activității în cadrul programelor aprobate/avizate, participarea la întâlniri de lucru, audiențe, corespondență, discuții individuale cu subordonații și controlul activității acestora;

c) ocazional: analiza activității Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, cu prioritate a îndeplinirii obiectivelor din domeniul calității, și stabilirea sarcinilor pentru perioada următoare; coordonarea și controlul pregătirii continue a personalului, prezentarea de informări pentru opinia publică și imaginea instituției; participă la evenimente și manifestări publice, oferă la cerere consultanță de specialitate, alte activități; poate participa, în limitele competenței Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, la lucrările comisiei care efectuează o nouă expertiză;

d) este președinte al Comisiei de avizare și control al actelor medico-legale;

e) este membru al Comisiei superioare de medicină legală.

SECȚIUNEA a 3-a

Organizare

Art. 38. — În cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca se organizează laboratoare, compartimente și birouri.

Art. 39. — Activitatea de medicină legală, efectuarea de expertize, examinări, constatări, examene de laborator și alte lucrări medico-legale asupra persoanelor în viață, cadavrelor, produselor biologice și corpurilor delictive se asigură prin următoarele laboratoare și compartimente:

1. Laborator de prosectură medico-legală;
2. Laborator de medicină legală;
3. Laborator de examinări complementare medico-legale:
 - a) Compartiment de toxicologie medico-legală;
 - b) Compartiment de serologie medico-legală;
 - c) Compartiment de histopatologie medico-legală;
 - d) Compartiment de biologie moleculară medico-legală.

SECȚIUNEA a 4-a

Laborator de prosectură medico-legală

Art. 40. — Activitatea Laboratorului de prosectură medico-legală se desfășoară în conformitate cu reglementările legale și metodologice în vigoare.

Art. 41. — (1) În cadrul Laboratorului de prosectură medico-legală se efectuează următoarele expertize:

1. autopsii, în situațiile prevăzute de lege, inclusiv autopsierea sau reautopsierea cadavrelor exhumate;
2. expertiza antropologică pe elemente de cadavru sau de schelet;
3. expertizele medico-legale în cazurile privind infracțiunile de omucidere, loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, precum și efectuarea expertizelor privind sesizările de acordare a asistenței medicale necorespunzătoare;
4. examinarea preliminară medico-legală a cadavrului și comunicarea rezultatului acestei examinări organelor abilitate care instrumentează cazul, cu respectarea normelor metodologice în vigoare. În cazul în care decesul nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a fi considerat medico-legal, echipa operativă lasă familiei sau persoanelor abilitate un formular-tip, semnat de membrii echipei operative, în baza căruia certificatul medical constatator al morții poate fi

eliberat de medicul de familie sau de altă instituție medicală competentă;

5. examinări medico-legale la solicitarea persoanelor fizice, conform graficului de consultații, și întocmirea certificatelor medico-legale, conform normelor metodologice;

6. constatări medico-legale și completarea formularului de examinare clinică în cazul recoltării de probe biologice în vederea determinării alcoolemiei și prezenței de substanțe psihoactive, la solicitarea persoanelor sau a organelor în drept, conform metodologiei în vigoare;

7. constatările medico-legale, expertizele medico-legale și noile expertize medico-legale, la solicitarea instituțiilor de drept (organe de urmărire penală și instanțe judecătorești).

(2) Șeful de laborator răspunde de exactitatea datelor înscrise în actele medico-legale pe care le întocmește și în adresele de solicitare a documentelor medicale, a examinărilor de specialitate clinice, paraclinice și complementare.

(3) Toate actele medico-legale efectuate de medicii legiști din cadrul Laboratorului de prosectură medico-legală, care sunt eliberate în numele instituției (rapoarte medico-legale de constatare, expertize, adrese etc.), vor avea obligatoriu o copie care rămâne în evidența instituției.

(4) În cazul în care organele în drept solicită concluzii imediat, în mod excepțional, după efectuarea unei lucrări medico-legale, Laboratorul de prosectură medico-legală înaintează informațiile solicitate sub forma de „constatări preliminare” de îndată sau în cel mult 72 de ore de la solicitare.

SECȚIUNEA a 5-a

Laborator de medicină legală

Art. 42. — Activitatea Laboratorului de medicină legală se desfășoară în conformitate cu reglementările legale și metodologice în vigoare.

Art. 43. — (1) În cadrul Laboratorului de medicină legală se efectuează următoarele expertize:

1. constatări și expertize medico-legale la persoane în viață care au suferit vătămări ale integrității corporale sau agresiuni sexuale ori solicită stabilirea vârstei și sexului;
2. noua expertiză medico-legală în cadrul unei comisii de expertiză;
3. expertize medico-legale traumatologice în cazuri de vătămări corporale grave;
4. expertize medico-legale psihiatrice în materie penală și civilă;
5. expertize în vederea amânării sau întreruperii executării pedepsei pe motive medicale;
6. expertize în cazuri de acordare necorespunzătoare a asistenței medicale;
7. expertiza medico-legală pentru evaluarea infirmității sau a incapacității de muncă determinate de afecțiuni traumatiche;
8. expertiza medico-legală a persoanelor în vederea autorizării deținerii și folosirii armelor și munițiilor;
9. expertiza medico-legală a persoanelor pentru evaluarea capacității de conducere auto.

(2) Șeful de laborator răspunde de exactitatea datelor înscrise în actele medico-legale pe care le întocmește și în adresele de solicitare a documentelor medicale, a examinărilor de specialitate clinice, paraclinice și complementare.

(3) Toate actele medico-legale efectuate de medicii legiști din cadrul Laboratorului de medicină legală, care sunt eliberate în numele instituției (rapoarte medico-legale de constatare, expertize, adrese etc.), vor avea obligatoriu o copie care rămâne în evidența instituției.

(4) În cazul în care organele în drept solicită concluzii imediat, în mod excepțional, după efectuarea unei lucrări medico-legale, Laboratorul de medicină legală înaintează informațiile solicitate sub forma de „constatări preliminare” de îndată sau în cel mult 72 de ore de la solicitare.

SECȚIUNEA a 6-a**Laborator de examinare complementare medico-legale
Compartimentul de histopatologie medico-legală**

Art. 44. — (1) Activitatea Compartimentului de histopatologie medico-legală se desfășoară în conformitate cu reglementările legale și metodologice în vigoare.

(2) Compartimentul de histopatologie medico-legală din cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca efectuează investigații histopatologice pe fragmente de organe, blocuri de parafină și lame histologice colorate uzual sau cu colorații speciale, la solicitarea medicilor legiști din cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca și al serviciilor de medicină legală Alba, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Satu Mare, Sălaj și Sibiu.

SECȚIUNEA a 7-a**Compartimentul de toxicologie medico-legală**

Art. 45. — Compartimentul de toxicologie medico-legală din cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca efectuează expertize toxicologice precum determinarea concentrației de alcool în sânge și urină la persoanele în viață și la cazurile de deces și determinarea calitativă și cantitativă din probe biologice a toxicelor volatile și nevolatile.

SECȚIUNEA a 8-a**Compartimentul de serologie medico-legală**

Art. 46. — În cadrul Compartimentului de serologie medico-legală se efectuează următoarele expertize:

1. expertize pe produse biologice și cadaverice:
 - a) determinarea grupei sanguine din sânge recoltat de la persoane vii și cadavre;
 - b) determinarea prezenței spermei și eventual a grupei sanguine a persoanei de la care provine sperma, în secreții (vaginală, anală, orală) provenind de la persoane vii și cadavre;
 - c) stabilirea statusului secretor/neselector la persoane vii și cadavre;
2. expertize pe corpuri delicate:
 - a) determinarea prezenței sângelui, a naturii umane sau animale a acestuia și a grupei sanguine;
 - b) determinarea prezenței spermei și eventual a grupei sanguine a persoanei de la care provine sperma;
 - c) examenul firului de păr;
3. spermograma.

SECȚIUNEA a 9-a**Compartimentul de biologie moleculară medico-legală**

Art. 47. — În cadrul Compartimentului de biologie moleculară medico-legală se efectuează lucrări medico-legale de expertiză a filiației și identificare pe produse biologice prelevate de la persoane în viață, cadavre și corpuri delictive.

Art. 48. — Activitatea economico-financiară și administrativă se asigură prin următoarele compartimente:

1. Compartimentul R.U.N.O.S;
2. Biroul financiar-contabilitate și administrativ;
3. Compartimentul audit intern.

SECȚIUNEA a 10-a**Compartimentul R.U.N.O.S**

Art. 49. — Compartimentul R.U.N.O.S are următoarele atribuții:

1. întocmirea statului de funcții și a organigramei conform legislației în vigoare, la cererea Ministerului Sănătății;
2. întocmirea contractelor individuale de muncă pentru personalul nou-încadrat;

3. ținerea evidenței salariaților, păstrarea pe timpul angajării a dosarelor de personal;

4. întocmirea dosarelor cerute de legislația în vigoare în vederea pensionării;

5. întocmirea actelor adiționale privind modificările intervenite în contractele individuale de muncă ale salariaților ca urmare a legislației în vigoare;

6. întocmirea și actualizarea Registrului general de evidență al salariaților și depunerea la timp la Institutul Teritorial de Muncă Cluj;

7. întocmirea documentelor necesare privind scoaterea la concurs a posturilor vacante;

8. organizarea concursurilor pentru ocuparea posturilor vacante și temporar vacante din unitate, precum și a examenelor de promovare conform legislației în vigoare;

9. verificarea foilor colective de prezență și a graficelor de gărzi, întocmite de șefii de laborator și aprobate de conducerea unității, ale personalului medico-sanitar și întocmirea statelor de plată pe baza acestora;

10. calcularea și verificarea, în sistem electronic, a drepturilor salariale cuvenite salariaților conform normelor legale în vigoare;

11. evaluarea permanentă a performanțelor profesionale individuale ale fiecărui angajat în conformitate cu legislația în vigoare;

12. colaborarea cu șefii de compartimente pentru întocmirea fișelor de evaluare a posturilor, în conformitate cu obiectivele și prioritățile stabilite pentru instituție și cu legislația în vigoare;

13. aducerea la cunoștință a fișei postului pentru personalul din unitate și verificarea existenței fișei postului pentru fiecare angajat în parte;

14. eliberarea adeverințelor pentru personalul unității privind calitatea de salariat, în funcție de necesități;

15. furnizarea datelor privind numărul de personal și fondul de salarii, în vederea elaborării bugetului de venituri și cheltuieli;

16. asigurarea acordării drepturilor salariale în fiecare lună la termenul stabilit;

17. asigurarea transmiterii către Agenția Națională de Administrare Fiscală a declarației privind obligațiile de plată, a contribuțiilor sociale, a impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate;

18. depunerea anuală a fișelor fiscale la Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj, conform normelor legale;

19. completarea certificatelor de concediu medical și întocmirea dosarelor privind suma de recuperat pentru concedii și indemnizații de la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, precum și depunerea acestora la Casa de Asigurări de Sănătate Cluj, conform normelor legale în vigoare;

20. întocmirea și transmiterea în mod corespunzător Institutului Național de Statistică, Direcției Județene de Statistică Cluj și Ministerului Sănătății a dărilor de seamă statistice lunare, trimestriale, semestriale și anuale privind personalul și fondul de salarii, conform machetelor întocmite;

21. ținerea evidenței concediilor de odihnă, concediilor medicale, concediilor fără plată;

22. colaborarea cu conducerea unității pentru emiterea deciziilor privind angajarea, promovarea în funcții, încetarea activității;

23. întocmirea deciziilor pentru modificările salariale survenite prin aplicarea legislației în vigoare;

24. elaborarea și întocmirea lunară și monitorizarea cheltuielilor de personal conform machetelor Ministerului Sănătății;

25. întocmirea notei contabile pentru cheltuielile de salarii;

26. ținerea evidenței și emiterea deciziilor pentru solicitările de acordare a concediilor pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la 2 ani;

27. elaborarea, pe baza propunerilor tuturor compartimentelor, a proiectului pentru regulamentul intern, supunându-l spre aprobare conducerii unității;

28. efectuarea lucrărilor legate de încadrarea, suspendarea sau încetarea contractelor de muncă pentru personalul instituției;

29. efectuarea programării concediilor de odihnă ale tuturor salariaților, ținerea evidenței efectuării acestora, a rechemărilor, a reprogramărilor, a compensărilor;

30. verificarea încadrării în limitele fondului de salarii prevăzut în bugetul de venituri și cheltuieli.

SECȚIUNEA a 11-a

Biroul financiar-contabilitate și administrativ

Art. 50. — Biroul financiar-contabilitate și administrativ are următoarele atribuții:

1. organizarea contabilității conform normelor legale în vigoare și asigurarea efectuării corecte și la timp a înregistrărilor;

2. luarea măsurilor necesare pentru utilizarea eficientă a fondurilor;

3. asigurarea întocmirii la timp și în conformitate cu dispozițiile legale a tuturor raportărilor contabile;

4. asigurarea întocmirii, circulației și păstrării documentelor justificative care stau la baza înregistrărilor contabile;

5. întocmirea lunară a facturilor pentru decontarea serviciilor;

6. efectuarea inventarierii anuale a patrimoniului conform normelor legale;

7. verificarea lunară, anuală sau ori de câte ori este nevoie a corectitudinii evidenței contabile raportat la evidența tehnico-operativă a gestionarilor;

8. asigurarea măsurilor de păstrare, manipulare și folosire a formularelor cu regim special;

9. analizarea și pregătirea din punct de vedere financiar a evaluării eficienței utilizării mijloacelor bănești puse la dispoziția unității;

10. întocmirea proiectului bugetului de venituri și cheltuieli bugetare și extrabugetare;

11. asigurarea efectuării corecte și în conformitate cu dispozițiile legale a operațiunilor de încasare și plăți în numerar;

12. înregistrarea cheltuielilor cu salariile și a altor cheltuieli materiale;

13. întocmirea instrumentelor de protocol;

14. verificarea documentelor justificative de cheltuieli sub aspectul formei, conținutului și legalității operațiunilor;

15. întocmirea și execuția bugetului de venituri și cheltuieli conform prevederilor legale;

16. întocmirea bilanțului contabil;

17. ținerea evidenței contabile a veniturilor și cheltuielilor;

18. întocmirea bilanțelor de verificare — analitică și sintetică — lunară;

19. întocmirea situațiilor cerute de forurile superioare;

20. încasarea veniturilor proprii și urmărirea situației mișcării acestora;

21. facturarea serviciilor prestate terților;

22. verificarea tuturor operațiunilor consemnate de Trezoreria Statului în extrasele de cont;

23. efectuarea plăților drepturilor bănești ale salariaților și colaboratorilor;

24. verificarea și înregistrarea în contabilitate a documentelor care stau la baza operațiunilor de încasări și plăți;

25. urmărirea încasării contravalorii facturilor emise;

26. întocmirea facturilor și documentelor de plată pentru operațiunile financiare, potrivit reglementărilor în vigoare;

27. urmărirea efectuării controlului preventiv asupra actelor ce intră în competența compartimentului;

28. stabilirea necesarului de produse în vederea realizării corespunzătoare a planului anual de achiziții al institutului;

29. cunoașterea și respectarea legislației în vigoare privind achizițiile publice și orice alt fel de achiziții;

30. întocmirea, conform prevederilor legale, a documentației aferente fiecărui mod de achiziție și răspunderea pentru daunele sau prejudiciile produse unității prin întocmirea greșită a acestora;

31. întocmirea listelor cu membrii comisiilor de recepție și ai comisiilor de evaluare a ofertelor;

32. cunoașterea și aplicarea prevederilor legislației privind atribuirea contractelor de achiziții publice;

33. întocmirea anunțului de participare care se publică în SEAP;

34. asigurarea aprovizionării unității cu materiale, instrumentar, aparatură, în cele mai bune condiții;

35. efectuarea în permanență a studiului de piață cu solicitarea ofertelor de preț;

36. stabilirea necesarului de produse pentru funcționarea normală a unității, asigurând realizarea părții corespunzătoare a planului anual de achiziții;

37. efectuarea licitației electronice;

38. recepționarea calitativă și cantitativă a materialelor primite de la furnizori și asigurarea depozitării acestora în condiții conforme cu normele în vigoare;

39. primirea, păstrarea și eliberarea de bunuri — mijloace fixe, obiecte de inventar, reactivi și materiale necesare laboratoarelor, materiale de birou și gospodărești, combustibil, carburanți, lubrifianți, ambalaje, echipament de lucru, aflate în administrarea, folosința sau în deținerea chiar temporară a instituției;

40. la primirea bunurilor controlează dacă acestea corespund datelor înscrise în actele însoțitoare, identifică viciile apărute și semnează de primirea bunurilor;

41. recepționarea sortului, verificarea cantității și calității bunurilor;

42. răspunde de primirea, păstrarea și eliberarea materialelor;

43. comunicarea către contabilul-șef a cantităților de materiale ce nu corespund cu stocurile maxime și minime stabilite;

44. ținerea la zi a evidenței cantitative a materialelor;

45. executarea tuturor operațiilor premergătoare inventarierii, conform legislației în vigoare;

46. participarea la recepția bunurilor primite;

47. stabilirea împreună cu contabilul-șef a cantităților care trebuie aprovizionate;

48. organizarea și verificarea efectuării curățeniei în toate sectoarele unității și luarea de măsuri corespunzătoare pentru îndeplinirea acestor sarcini;

49. analizarea, formularea de propuneri și luarea măsurilor necesare pentru utilizarea rațională a materialelor de consum cu caracter administrativ;

50. urmărirea utilizării raționale și eficiente a materialelor de curățenie și asigurarea realizării dezinfecției conform normelor în vigoare;

51. asigurarea obținerii în timp util a tuturor autorizațiilor necesare bunei funcționări a unității, prin ținerea unei evidențe stricte a termenelor de valabilitate a celor existente, răspunzând direct de consecințele absenței lor;

52. asigurarea întreținerii spațiilor verzi și a căilor de acces, precum și deszăpezirea acestora;

53. urmărirea efectuării controlului preventiv asupra actelor ce intră în competența biroului.

SECȚIUNEA a 12-a

Compartimentul de audit public intern

Art. 51. — (1) Compartimentul de audit public intern are următoarele atribuții în conformitate cu legislația în vigoare:

1. elaborează norme metodologice specifice Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca, cu avizul Structurii de audit din cadrul Ministerului Sănătății;

2. elaborează proiectul planului anual de audit public intern;

3. efectuează activități de audit public intern pentru a evalua dacă sistemele de management financiar și control ale entității publice sunt transparente și sunt conforme cu normele de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate;

4. informează Structura de audit din cadrul Ministerului Sănătății despre recomandările neînsușite, însoțite de documentația relevantă, precum și despre consecințele neimplementării acestora;

5. raportează periodic asupra constatărilor, concluziilor și recomandărilor rezultate din activitățile sale de audit;

6. elaborează Raportul anual al activității de audit public intern. Raportul anual privind activitatea de audit public intern cuprinde principalele constatări, concluzii și recomandări rezultate din activitatea de audit, progresele înregistrate prin implementarea recomandărilor, eventualele iregularități/prejudicii constatate în timpul misiunilor de audit public intern, precum și informații referitoare la pregătirea profesională. Raportul anual privind activitatea de audit public intern se transmite Structurii de audit din cadrul Ministerului Sănătății până la data de 10 ianuarie a fiecărui an;

7. în cazul identificării unor iregularități semnificative sau posibile prejudicii, raportează imediat direct directorului Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca și structurii de control intern abilitate. În situația în care în timpul misiunilor de audit public intern se constată abateri de la regulile procedurale și metodologice, respectiv de la prevederile legale, aplicabile structurii/activității/operațiunii auditate, compartimentul de audit public intern trebuie să înștiințeze directorul unității în termen de 3 zile. Cazurile de identificare a iregularităților și fraudelor sunt prezentate în capitolul referitor la raportările periodice și anuale. În cazul identificării unor iregularități majore, compartimentul de audit public intern poate continua misiunea sau poate să o suspende cu acordul directorului care a aprobat-o, dacă din rezultatele preliminare ale verificării se estimează că prin continuarea acesteia nu se ating obiectivele stabilite (limitarea accesului, informații insuficiente etc.).

(2) Auditul public intern se exercită asupra tuturor activităților desfășurate în cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-

Napoca cu privire la formarea și utilizarea fondurilor publice, precum și la administrarea patrimoniului public.

Compartimentul de audit public intern auditează, cel puțin o dată la 3 ani, fără a se limita la acestea, următoarele:

a) angajamentele bugetare și legale din care derivă direct sau indirect obligații de plată, care afectează bugetul institutului;

b) plățile asumate prin angajamente bugetare și legale;

c) vânzarea, gajarea, concesiunea sau închirierea de bunuri;

d) constituirea veniturilor publice, respectiv modul de autorizare și stabilire a titlurilor de creanță, precum și a facilităților acordate la încasarea acestora;

e) alocarea creditelor bugetare;

f) sistemul contabil și fiabilitatea acestuia;

g) sistemul de luare a deciziilor;

h) sistemele de conducere și control, precum și riscurile asociate unor astfel de sisteme;

i) sistemele informatice.

(3) Compartimentul de audit public intern transmite Structurii de audit din cadrul Ministerului Sănătății, la cererea acesteia, rapoarte periodice privind constatările, concluziile și recomandările rezultate din activitatea de audit.

CAPITOLUL VI

Finanțarea activității Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca

Art. 52. — (1) Finanțarea activității Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca se asigură din subvenții acordate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, de la capitolul „Sănătate”, și din veniturile proprii.

(2) Veniturile proprii prevăzute la alin. (1) se constituie din contravaloarea prestațiilor medico-legale.

(3) În proiectul de buget al Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca sunt cuprinse și fondurile alocate pentru finanțarea serviciilor de medicină legală județene arondate (Alba, Bistrița-Năsăud, Maramureș, Satu Mare, Sălaj și Sibiu).

(4) Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca are obligația să asigure fondurile necesare pentru plata drepturilor salariale și a cheltuielilor materiale pentru bunuri și servicii pentru funcționarea serviciilor de medicină legală arondate, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

(5) Institutul de Medicină Legală Cluj-Napoca are obligația să organizeze evidența contabilă a cheltuielilor serviciilor de medicină legală arondate, pe surse de finanțare și pe subdiviziunile clasificăției bugetare, atât în prevederi, cât și în execuție.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 53. — Directorul, șefii de laboratoare, șeful de compartiment și birou din cadrul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca au toate drepturile conferite funcției pe care o îndeplinesc și au îndatorirea de a acționa cu imparțialitate și de a respecta obligațiile și interdicțiile la care sunt supuși potrivit legii.

Art. 54. — Orice modificare a prevederilor prezentului regulament se face cu aprobarea Ministerului Sănătății.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 3

din 18 februarie 2013

Dosar nr. 20/2012

Rodica Aida Popa — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Lavinia Curelea — președintele Secției I civile

Roxana Popa — președintele delegat al Secției a II-a civile

Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Corina Michaela Jîjiie — președintele Secției penale

Carmen Elena Popoiag — judecător la Secția I civilă — judecător raportor

Mihaela Tăbârcă — judecător la Secția I civilă

Florentin Sorin Drăguț — judecător la Secția I civilă

Cristina Iulia Tarcea — judecător la Secția I civilă

Dănuț Cornoiu — judecător la Secția I civilă

Andreea Liana Constanda — judecător la Secția I civilă

Aurelia Rusu — judecător la Secția I civilă

Rodica Susanu — judecător la Secția I civilă

Aurelia Motea — judecător la Secția a II-a civilă

Paulina Lucia Brehar — judecător la Secția a II-a civilă — judecător raportor

Ileana Izabela Dolache — judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Trănica Teau — judecător la Secția a II-a civilă

Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Marian Budă — judecător la Secția a II-a civilă

Minodora Condoiu — judecător la Secția a II-a civilă

Constantin Brânzan — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Florica Voicu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Doina Duican — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală

Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală

Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, aflate la data opțiunii chiriei în patrimoniul unei societăți comerciale cu capital integrat privat, ca urmare a procesului de privatizare.

Doamna judecător dr. Rodica Aida Popa, președintele completului de judecată, constatând că nu mai există chestiuni prealabile sau excepții, a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general, doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, pentru susținerea recursului în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, reprezentant al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a susținut că, în practica judiciară, nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, fiind identificate două orientări jurisprudențiale.

Într-o primă orientare a practicii s-a reținut că prevederile Legii nr. 85/1992, republicată, nu pot fi interpretate ca instituind o obligație de a vinde aceste locuințe aflate în patrimoniul societății comerciale cu capital integral privat, întrucât pârâtele — societăți comerciale cu capital privat — au dreptul de a-și administra patrimoniul potrivit scopului și interesului propriu, iar acestora nu le pot fi impuse obligații fundamentate pe rațiuni de justiție sau de protecție socială, de a vinde către chiriași, în condițiile Legii nr. 85/1992, republicată, locuințele aflate în patrimoniul lor.

Într-o a doua orientare a practicii, instanțele au apreciat că dispozițiile art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, instituie o obligație de vânzare *in rem*, stabilită de legiuitor în considerarea obiectului la care se referă, iar nu o obligație *in personam*, în considerarea subiectului, respectiv a societății comerciale proprietare a unor astfel de locuințe.

Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin a menționat că a doua opinie este considerată de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind în acord cu litera și spiritul legii și a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a arătat că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 20/2012 a fost constituit conform dispozițiilor art. 330⁶ alin. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința este prezidată de doamna judecător dr. Rodica Aida Popa, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Eleonora Constantin.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent șef al Secției I civile, doamna Mihaela Calabiciov, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de

locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, aflate la data opțiunii chiriașului în patrimoniul unei societăți comerciale cu capital integral privat, ca urmare a procesului de privatizare.

2. Examenul jurisprudențial

Prin recursul în interesul legii se arată că, în urma verificării jurisprudenței la nivelul întregii țări, s-a constatat că, în ceea ce privește cererile de chemare în judecată formulate de chiriași anterior intrării în vigoare a Legii nr. 244/2011 pentru modificarea art. 16 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, prin care s-a solicitat obligarea părților, societăți comerciale cu capital integral privat, devenite proprietare, prin privatizare, ale unor locuințe construite din fondurile statului sau ale fostelor unități economice ori bugetare de stat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992, republicată, altele decât cele de intervenție, la vânzarea acestor locuințe, soluțiile instanțelor de judecată sunt divergente.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

Examenul jurisprudențial a relevat că în practica instanțelor judecătorești nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, cu privire la vânzarea locuințelor construite din fondurile statului sau ale unităților economice ori bugetare de stat aflate la data opțiunii chiriașului în patrimoniul unei societăți comerciale cu capital integral privat, ca urmare a procesului de privatizare, identificându-se două orientări jurisprudențiale.

3.1. Într-o primă orientare a practicii, cererile de chemare în judecată au fost respinse, reținându-se, în esență, că prevederile Legii nr. 85/1992, republicată, nu pot fi interpretate ca instituind o obligație de a vinde aceste locuințe aflate în patrimoniul societății comerciale cu capital integral privat, întrucât părțile — societăți comerciale cu capital privat — au dreptul de a-și administra patrimoniul potrivit scopului și interesului propriu, iar acestora nu le pot fi impuse obligații fundamentate pe rațiuni de justiție sau de protecție socială, de a vinde către chiriași, în condițiile Legii nr. 85/1992, republicată, locuințele aflate în patrimoniul lor.

O atare obligație ar institui în privința titularului actual al dreptului de proprietate o sarcină exorbitantă, contrară dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, și totodată aceste societăți comerciale cu capital integral privat ar fi puse în imposibilitate de a-și realiza obiectul de activitate.

În plus, aceste instanțe au considerat că nu sunt ținute, în cauzele având acest specific, de efectele obligatorii ale Deciziei nr. 5 din 21 ianuarie 2008 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite în soluționarea recursului în interesul legii, întrucât prin această decizie s-a statuat doar cu privire la aplicarea Legii nr. 85/1992, republicată, și în acele situații în care contractul de închiriere a fost încheiat după intrarea în vigoare a acestui act normativ.

3.2. Într-o a doua orientare jurisprudențială, cererile de chemare în judecată au fost admise cu motivarea că obligația de vânzare a locuințelor, instituită de art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, este o obligație *in rem*, stabilită de legiuitor în considerarea obiectului la care se referă, iar nu o obligație *in personam*, în considerarea subiectului, respectiv a societății comerciale proprietare a unor astfel de locuințe.

Instanțele de judecată au apreciat că, prin obligarea părților la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare, nu se afectează patrimoniul acestora, întrucât, ca efect al subrogăției reale cu titlu particular, dreptul de proprietate asupra locuințelor va fi înlocuit cu prețul plătit de chiriașul cumpărător.

S-a mai reținut totodată că normele de justiție socială instituite prin aceste prevederi legale, astfel cum au fost

calificate prin numeroase decizii ale instanței de contencios constituțional, care a reținut că limitarea legală a exercițiului dreptului de proprietate este conformă cu dispozițiile art. 44 din Constituție și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, nu pot fi înlăturate de la aplicare pentru rațiuni ce țin de structura capitalului social al societăților comerciale debitoare ale obligației de a vinde ori de obiectul lor de activitate.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general a apreciat ultimul punct de vedere ca fiind în acord cu litera și spiritul legii.

Prin argumentele expuse s-au susținut următoarele:

Prin Legea nr. 85/1992, republicată, s-a conferit titularilor contractelor de închiriere dreptul de a cumpăra, la cerere, locuințele construite din fondurile statului sau ale unităților economice ori bugetare de stat, cu excepția locuințelor de intervenție.

În soluționarea cauzelor analizate în prezentul recurs în interesul legii își păstrează valabilitatea reperele de analiză fixate prin Decizia nr. 5 din 21 ianuarie 2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite în soluționarea recursului în interesul legii, decizie prin care s-a statuat că obligația de a vinde intervine doar atunci când sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: a) locuințele să fie construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat până la intrarea în vigoare a legii; b) solicitantul să fie titularul contractului de închiriere, putând fi sau nu angajat al unității proprietare; c) locuințele să nu facă parte din categoria celor de intervenție, în sensul art. 7 alin. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată.

De asemenea, sunt de reținut statuările instanței de contencios constituțional, prin care a fost identificată „utilitatea publică” ce a stat la baza soluției legislative analizate, decizii care au caracter obligatoriu pentru instanțele de judecată.

Pronunțarea unei decizii de unificare a jurisprudenței se impune chiar dacă, în prezent, dispozițiile art. 16 din Legea nr. 85/1992, republicată, au fost modificate prin art. I din Legea nr. 244/2011, în sensul stabilirii prețului de vânzare prin expertiză la valoarea de circulație a bunurilor, întrucât normele tranzitorii conținute în art. II din Legea nr. 244/2011 prevăd că locuințele pentru care procedurile de vânzare au început sub imperiul Legii nr. 85/1992 în forma nemodificată se vând la prețul stabilit potrivit Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație. Așadar, dezlegarea problemei de drept prezintă importanță și din perspectiva situației chiriașilor care au formulat cereri de cumpărare a unor asemenea locuințe anterior intrării în vigoare a Legii nr. 244/2011.

Dreptul de creanță al reclamanților de a obține pe cale judecătorească obligarea societăților comerciale privatizate care au în proprietate locuințele la care se referă art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, la vânzarea acestor locuințe reprezintă un interes patrimonial care intră în sfera de protecție a Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

5.1. La data de 11 decembrie 2012, cu Adresa nr. 810/171/III-5/2011, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a transmis recursul în interesul legii declarat de procurorul general, în temeiul art. 329 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 32 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, aflate la data opțiunii chiriașului în patrimoniul unei societăți comerciale cu capital integral privat, ca urmare a procesului de privatizare.

Referitor la chestiunea admisibilității recursului în interesul legii, prin raportul întocmit în cauză s-a apreciat că acesta îndeplinește condițiile de admisibilitate impuse de art. 329 și art. 330⁵ din Codul de procedură civilă, fiind exercitate de

procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care are legitimitate procesuală și având ca obiect o problemă de drept pentru care s-a făcut dovada că a fost soluționată în mod diferit, neunitar, prin hotărâri judecătorești irevocabile pronunțate de mai multe instanțe judecătorești.

5.2. În ceea ce privește soluția propusă prin raportul asupra recursului în interesul legii întocmit în cauză, s-a apreciat că se impune admiterea acestuia, urmând a se stabili că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, aceste prevederi instituie o obligație legală pentru societățile comerciale cu capital integral privat, devenite proprietare prin privatizare, de a vinde locuințele construite din fondurile statului sau ale unităților economice ori bugetare de stat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992, republicată, cu excepțiile prevăzute de lege.

6. Înalta Curte

Prin Decizia nr. 5 din 21 ianuarie 2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în soluționarea recursului în interesul legii s-a statuat că dispozițiile Legii nr. 85/1992, republicată, sunt aplicabile și în cazul contractelor de închiriere încheiate după data intrării în vigoare a acestui act normativ.

Analizând dispozițiile art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 82/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, instanța supremă a reținut, pronunțând decizia menționată, că, obligația de vânzare a acestor imobile este una *in rem*.

Ca urmare, pentru a beneficia de dispozițiile Legii nr. 85/1992, republicată, solicitantul trebuie să aibă calitatea de chiriaș în momentul realizării acordului de voință (data înaintării cererii de cumpărare), și nu la data intrării în vigoare a legii.

De altfel, rațiunea acestei interpretări este impusă nu numai de conținutul neechivoc al textelor de lege menționate, ci și de scopul adoptării acestei legi, care este acela de a crea posibilitatea ca oricare chiriaș al unei locuințe construite din fondurile de stat și ale unităților economice sau bugetare de stat să devină proprietar al locuinței respective, prin cumpărare, în anumite condiții de preț și creditare.

Însăși evoluția reglementărilor legale în materie, prin succesiunea lor logică (Decretul-lege nr. 61/1990, Legea nr. 85/1992, Legea locuinței nr. 114/1996), reflectă opțiunea puterii legiuitoare de a lua măsuri de protecție socială, dând posibilitate tuturor chiriașilor să cumpere locuințele pe care le ocupă.

De asemenea, Curtea Constituțională a statuat în mod constant caracterul *propter rem* al obligației proprietarilor acestor locuințe de vânzare către chiriași a locuințelor, în condițiile Legii nr. 85/1992, republicată (deciziile Curții Constituționale nr. 437, 651/2009, 1.146/2010 și 814/2011).

Astfel, s-a reținut că, în cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, republicată, este o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuință construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului de drept în sarcina căruia există obligația de vânzare (societatea comercială al cărei capital social a suferit modificări în procesul de privatizare).

Nu pot fi reținute ca impedimente schimbarea structurii capitalului social al fostelor unități economice sau bugetare de stat din ale căror fonduri s-au construit locuințele respective anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992, și nici obiectul de activitate al societăților comerciale astfel constituite.

Așa cum s-a reținut prin Decizia nr. 5 din 21 ianuarie 2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite în soluționarea recursului în interesul legii, prin reglementarea obligativității vânzării ce intră sub incidența Legii nr. 85/1992,

republicată, se instituie o limitare a principiului autonomiei de voință a părților.

Ca urmare, sub acest aspect, consimțământul, care stă de regulă la baza contractului, trebuie să se circumscrie necesității de ordin juridic, astfel cum este ea precizată de dispozițiile Legii nr. 85/1992, republicată. Într-adevăr, atât prin acest act normativ, cât și prin Decretul-lege nr. 61/1990, s-a conferit titularilor contractelor de închiriere dreptul de a cumpăra, la cerere, locuințele sau spațiile cu altă destinație construite din fondurile statului sau ale unităților economice ori bugetare de stat, cu excepția locuințelor de intervenție.

De altfel, în cuprinsul art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, făcându-se referire la locuințele construite din fondurile statului, se stabilește că acestea „pot fi cumpărate” sau „vor fi vândute”, ceea ce subliniază că nașterea raportului juridic este la latitudinea titularului contractului de închiriere, care, fără a fi legat de vreun termen, poate formula cerere de cumpărare.

Obligația de a vinde însă intervine doar atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: locuințele să fie construite din fondurile statului sau ale unităților economice ori bugetare de stat până la intrarea în vigoare a legii, solicitantul să fie titular al contractului de închiriere, putând fi sau nu angajat al unității proprietare, locuințele să nu facă parte din categoria celor exceptate de lege.

Totodată, este de observat că legea nu condiționează obligativitatea vânzării de existența unui contract de închiriere valabil încheiat la data intrării sale în vigoare, de acest moment fiind condiționată doar situația locuințelor, care, potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992, republicată, au fost „construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi”.

În ceea ce privește limitarea acestui principiu, respectiv al autonomiei de voință și al prerogativei dispoziției juridice asupra bunurilor aflate în proprietate, prin jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 7 alin. 1, 4 și 5 din Legea nr. 85/1992, republicată, „nu prevăd o expropriere și nicio naționalizare sau orice altă măsură de trecere silită a locuințelor în proprietatea publică a statului” (Decizia Curții Constituționale nr. 814 din 21 iulie 2008).

Textele de lege menționate nu instituie o confiscare, ci o transmitere în proprietatea deținătorilor de locuințe (foști chiriași ai acestora) a locuințelor și terenurilor aferente acestora dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, nefiind încălcate dispozițiile art. 44 alin. (8) din Constituție.

Prin deciziile de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, instanța constituțională a reținut că acest text de lege consacra o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Curtea Constituțională a mai reținut că, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile proprii, legiferarea, ulterior adoptării Constituției, a posibilității ca fiecare chiriaș al unei asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi primită decât ca o limitare legală a dreptului de proprietate al persoanelor juridice respective. Nu a fost reținută nici contrarietatea textului de lege prevăzut la art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată — cu dispozițiile art. 45 din Constituție, deoarece, textul Legii nr. 85/1992, republicată, dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem, acest fapt neechivalând cu o restrângere a liberei inițiative.

Înalta Curte constată că problematica de drept supusă examinării prin prezentul recurs în interesul legii se impune a fi analizată și din perspectiva dispozițiilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inclusiv în ceea ce privește respectarea exigențelor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Conform art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, cu modificările ulterioare, bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia.

Astfel, se constată că societatea comercială, în calitate de titulară a dreptului de proprietate asupra imobilului în litigiu, deține „un bun” în sensul Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului prevede că orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Aceste dispoziții nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor. Dreptul de proprietate nu este un drept absolut, el putând fi supus deci anumitor limitări.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, analizând soluții legislative ce consacrau un transfer obligatoriu al dreptului de proprietate de la un particular la altul, a apreciat, în anumite circumstanțe, că acestea au răspuns unui imperativ de utilitate publică, atunci când au fost adoptate în cadrul unei politici legitime de ordin social și economic. Sub acest aspect, Curtea a statuat, în mod constant, că trebuie respectat modul în care statul membru concepe imperatiile de utilitate publică, recunoscând ampla marjă de apreciere de care dispun autoritățile naționale în adoptarea unor politici economice sau sociale, cu excepția situațiilor în care aprecierea acestora se dovedește a fi complet lipsită de o bază rezonabilă și că nu poate substitui, prin propria evaluare, aprecierile autorităților naționale.

Situația analizată, respectiv obligarea unei persoane juridice să vândă un bun din patrimoniul său, intră sub incidența dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. Astfel, posibilitatea vânzării este prevăzută de lege și urmărește

un scop legitim, constând în oferirea posibilității chiriașilor de a cumpăra locuințele, în considerarea contribuției lor la edificarea acestora, precum și a stării materiale a acestor locuințe, aducând o limitare a dreptului de proprietate al vânzătoarei, sub aspectul reglementării dreptului de dispoziție, în sensul de a o obliga să vândă.

Nu se poate reține argumentul în sensul că, prin vânzarea acestor locuințe la un preț de protecție socială, societățile comerciale privatizate care au devenit proprietare ale unor astfel de bunuri sunt puse în situația de a suporta o sarcină exorbitantă, întrucât este afectată însăși substanța dreptului de proprietate.

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție nu garantează în toate situațiile o compensație integrală pentru lipsirea de proprietate, iar obiective legitime, de utilitate publică, precum cele ce urmăresc măsuri de reformă economică sau justiție socială pot milita pentru o rambursare inferioară valorii de piață a bunului.

Sub acest aspect, controlul Curții se limitează la a determina dacă modalitățile alese de legiuitor exced marjei de apreciere de care statul se bucură în această materie (*Cauza James ș.a. vs. Regatul Unit*, Marea Cameră, Hotărârea din 21 februarie 1986, cererea nr. 9.793/79 §40, 46).

Dezlegarea problemei de drept controversate în jurisprudența instanțelor prezintă relevanță chiar dacă dispozițiile art. 16 din Legea nr. 85/1992, republicată, au fost modificate prin art. I din Legea nr. 244/2011, în sensul că prețul de vânzare al unor astfel de locuințe va fi stabilit prin expertiză la valoarea de circulație a bunurilor. Conform dispozițiilor art. II din Legea nr. 244/2011, locuințele pentru care procedurile de vânzare au început sub imperiul Legii nr. 85/1992, republicată, se vând la prețul stabilit potrivit Decretului-lege nr. 61/1990.

Față de considerentele expuse,

ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în consecință:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, stabilește că aceste prevederi instituie o obligație legală pentru societățile comerciale cu capital integral privat, devenite proprietare prin privatizare, de a vinde locuințele construite din fondurile statului sau ale unităților economice ori bugetare de stat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992, cu excepțiile prevăzute de lege.

Obligatorie, potrivit art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 18 februarie 2013.

Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Rodica Aida Popa

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Calabiciov

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE**privind modificarea Regulamentului pentru autorizarea consultanților fiscali persoane străine, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 9/2008**

Luând în considerare recomandarea Comisiei Europene referitoare la asigurarea unei conformități depline a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, cu modificările și completările ulterioare, cu dispozițiile Directivei 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne și ale Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale,

în baza prevederilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 36 alin. (1) lit. e) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 6/2012,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 28 martie 2013, h o t ă r ă ș t e :

Art. I. — Regulamentul pentru autorizarea consultanților fiscali persoane străine, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 9/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 4 februarie 2008, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 14, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) În situația în care în urma evaluării candidatului Comisia de evaluare constată diferențe teoretice și

practice semnificative între nivelul de formare profesională a candidatului și cerințele de competență profesională stabilite prin actele normative românești, aceasta informează candidatul că poate opta pentru susținerea unei probe de aptitudini sau pentru urmarea unui stagiu de adaptare.”

2. La articolul 22, alineatul (3) se abrogă.

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Ion-Toni Teau

București, 28 martie 2013.

Nr. 5.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

